

Ο ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ Κ.Κ. ΘΕΟΦΙΛΟΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΝΗΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΟΝΟΥΦΡΙΟΥ

Τήν Κυριακήν, 22^{αν} Φεβρουαρίου/7^{ον} Μαρτίου 2021, Κυριακήν τῆς Ἀπόκρεω, ὁ Μακαριώτατος Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος προεξήρξε θείας Λειτουργίας εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Ὀνουφρίου.

Ἡ Λειτουργία αὕτη ἐτελέσθη τήν Κυριακήν τῆς Ἀπόκρεω, ἡμέραν μνήμης τῆς ἀδεκάστου κρίσεως τοῦ Θεοῦ, κατὰ τήν Εὐαγγελικήν Περικοπήν, κατὰ τήν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἱερά Μονή τοῦ Ἀγίου Ὀνουφρίου, εἰς τήν ὁποίαν ἐτελέσθη ἡ θεία Λειτουργία, κεῖται ἔναντι τῆς Κολυμβήθρας τῆς Σιλῳάμ, εἰς τόν Ἀγρόν τοῦ Κεραμέως, τόν ὁποῖον ἠγόρασαν οἱ Ἰουδαῖοι μέ τά τριάκοντα ἀργύρια, τά ὁποῖα ἐπέστρεψεν ὁ Ἰούδας μεταμεληθείς πρός ταφήν τοῖς ξένοις.

Μετά τοῦ Μακαριωτάτου συνελειτούργησαν οἱ Σεβασμιώτατοι Μητροπολῖται Ναζαρέτ κ. Κυριακός καί Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, οἱ Ἀγιοταφῖται Ἀρχιμανδρίται π. Νεκτάριος καί π. Ματθαῖος καί ὁ Ἀρχιδιάκονος π. Μᾶρκος.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Μακαριώτατος ὠμίλησε διά τῆς κάτωθι ὁμιλίας Αὐτοῦ:

«Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα καί ἐθρέψαμεν, ἢ διψῶντα καί ἐποτίσαμεν; πότε δέ σε εἶδομεν ξένον καί συνηγάγομεν, ἢ γυμνόν καί περιεβάλομεν; πότε δέ σε εἶδομεν ἀσθενῆ ἢ ἐν φυλακῇ, καί ἦλθομεν πρός σε; καί ἀποκριθείς ὁ βασιλεύς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοί ἐποιήσατε», (Ματθ. 25, 37-40).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς χριστιανοί,

Τό εὐαγγελικόν ἀνάγνωσμα τῆς σημερινῆς Κυριακῆς τῆς Ἀπόκρεω ἀφορᾷ εἰς τήν Δευτέραν Παρουσίαν τοῦ Κυρίου καί τήν τελικήν κρίσιν καί ἀνταπόδοσιν: «Ὅταν δέ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καί πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ, καί συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τά ἔθνη, καί ἀφοριεῖ αὐτούς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τά πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων καί στήσῃ τά μέν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τά δέ ἐρίφια ἐξ ἐωνύμων», (Ματθ. 25, 31-33), λέγει Κύριος.

Ἑρμηνεύοντες τούς ὡς ἄνω λόγους τοῦ Κυρίου, ὁ μὲν Ζιγαβηνός λέγει: «Λοιπόν, διηγεῖται [ὁ Κύριος] καί τά τῆς Δευτέρας Παρουσίας Αὐτοῦ, πρός φόβον καί διόρθωσιν τῶν ἀκρωμένων». Ὁ δέ ἱερός Χρυσόστομος λέγει: «Νῦν μὲν γάρ οὐκ εἰσιν ἀφωρισμένοι, ἀλλ' ἀναμίξ ἅπαντες· ἡ δέ διαίρεσις τότε ἔσται μετὰ ἀκριβείας ἀπάσης». Καί ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «διὰ τῶν προβάτων

ὁ τῶν εὐσεβούντων δηλοῦται χορός, καθάπερ ἐρίῳ τινί τῷ τῆς δικαιοσύνης καρπῷ καταβριθόμενος». [Διὰ τῶν προβάτων δηλώνεται ὁ χορός τῶν εὐσεβούντων πιστῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι φορτωμένοι μέ τόν καρπὸν τῆς δικαιοσύνης, ὅπως ἀκριβῶς τὰ πρόβατα μέ τό τρίχωμα / μαλλί].

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος, ἀναφερόμενος εἰς τὴν δευτέραν ἔλευσιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τό τέλος τοῦ κόσμου λέγει: «Ἦξει δέ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί, ἐν ἧ οὐρανοί ροιζηδόν παρελεύσονται, στοιχεῖα δέ καυσούμενα λυθήσονται, καί γῆ καί τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται. Τούτων οὖν πάντων λυομένων ποταπούς δεῖ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἀγίαις ἀναστροφαῖς καί εὐσεβείαις, προσδοκῶντας καί σπεύδοντας τὴν παρουσίαν τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμέρας, δι' ἣν οὐρανοί πυρούμενοι λυθήσονται καί στοιχεῖα καυσούμενα τήκεται· καινούς δέ οὐρανοὺς καί γῆν καινὴν κατὰ τό ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ», (Β' Πέτρ. 3, 10-13).

Εἰς τὰς προτροπὰς τοῦ κορυφαίου τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καλούμεθα νά τηρῶμεν ἑαυτοὺς ἀσπίλους ἀπὸ τοῦ κόσμου ἐν ὅλαις ταῖς ἀναστροφαῖς ἡμῶν ἐν αὐτῷ, καθὼς καί νά γυμνάζωμεν ἑαυτοὺς πρὸς εὐσέβειαν καί πᾶσαν ἀρετὴν. «Δεῖ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἀγίαις ἀναστροφαῖς καί εὐσεβείαις», (Β' Πέτρου 3, 11). Καί πάλιν νέαν προτροπὴν ἀπευθύνει ὁ Πέτρος λέγων: «Ἀγαπητοί, ταῦτα προσδοκῶντες σπουδάσατε ἄσπιλοι καί ἀμώμητοι αὐτῷ [τῷ Κυρίῳ] εὐρεθῆναι ἐν εἰρήνῃ», (Β' Πέτρ. 3, 14).

Εἰς τοὺς πατρικοὺς τούτους λόγους τοῦ ἁγίου Πέτρου διακρίνεται, ἀφ' ἐνός μὲν ἡ δικαιοσύνη τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καί ἀφ' ἐτέρου δέ ἡ κρίσις Αὐτοῦ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης: «Ὡςπερ γάρ ὁ πατήρ ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ, οὕτως ἔδωκε καί τῷ υἱῷ ζωὴν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ· καί ἐξουσίαν ἔδωκεν αὐτῷ καί κρίσιν ποιεῖν, ὅτι υἱὸς ἀνθρώπου ἐστίν», (Ἰωάν. 5, 26-27). Ὁ δέ Ἰησοῦς λέγει: «Οὐ δύναμαι ἐγὼ ποιεῖν ἀπ' ἑμαυτοῦ οὐδέν· καθὼς ἀκούω κρίνω, καί ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ δίκαια ἐστίν· ὅτι οὐ ζητῶ τό θέλημα τό ἐμόν, ἀλλὰ τό θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρὸς», (Ἰωάν. 5, 30).

Ὅντως ἡ κρίσις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι δίκαια, διότι αὕτη ἐκπηγάζει ἐκ τῆς δικαιοσύνης Αὐτοῦ, τουτέστιν τῆς ἁγιότητος Αὐτοῦ, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εἰς τοὺς ὁμογενεῖς αὐτοῦ: «Ὑμεῖς δέ τόν ἅγιον καί δίκαιον ἠρνήσασθε», (Πράξ. 3, 14). Μέ ἄλλα λόγια, οἱ ἀρνούμενοι τόν Χριστόν καί μή δεξάμενοι τὴν σωτηριώδη ἀλήθειαν Αὐτοῦ, οὗτοι θά κριθῶσι, ὡς κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος: «Κριθῶσι πάντες οἱ μή πιτεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ εὐδοκήσαντες ἐν τῇ ἀδικίᾳ», (Β' Θεσ. 2, 12), «Πᾶσα δέ ἀδικία ἁμαρτία ἐστίν», (Α' Ἰωάν. 5, 17).

Προσέτι δέ οἱ πιστεύοντες τῇ ἀληθείᾳ, δηλαδή τόν ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης, τόν Χριστόν, δέον ὅπως «βεβαίαν αὐτῶν τὴν κλῆσιν καί ἐκλογὴν ποιεῖσθαι», (Β' Πέτρ. 1, 10). Καί τοῦτο διότι: «Τί τό ὄφελος, ἀδελφοί μου, ἐάν πίστιν λέγῃ τις ἔχειν, ἔργα δέ μή ἔχῃ; μή δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν;» (Ἰακ. 2, 14), λέγει ὁ ἅγιος Ἰάκωβος ὁ ἀδελφόθεος.

Ἡ πίστις εἰς θεόν ζῶντα, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, δέν δύναται νά βεβαιωθῇ ἄνευ τῆς θείας δικαιοσύνης, τουτέστιν τῆς τελικῆς κρίσεως τῶν πράξεων τῶν ἀνθρώπων, ὡς εἶπεν Αὐτός Οὗτος ὁ Ἰησοῦς Χριστός: «Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι λέγοντες· κύριε, πότε σε εἶδομεν πεινῶντα καί ἐθρέψαμεν, ἢ διψῶντα καί ἐποτίσαμεν; πότε σε εἶδομεν ξένον καί συνηγάγομεν, ἢ γυμνόν καί

περιεβάλομεν; πότε δέ σε εἶδομεν ἀσθενῇ ἢ ἐν φυλακῇ, καί ἦλθομεν πρός σε; καί ἀποκριθεῖς ὁ βασιλεύς ἐρεῖ αὐτοῖς· ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἐνί τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοί ἐποιήσατε», (Ματθ. 25, 37-40).

Οἱ ἐλάχιστοι ἀδελφοί τοῦ Χριστοῦ, δεν εἶναι ἄλλοι παρά αὐτός οὗτος ὁ Χριστός, ὁ τήν κοινήν ἀνθρωπίνην ἡμῶν σάρκα φορέσας καί ὑπομείνας σταυρικόν θάνατον διά τήν σωτηρίαν ἡμῶν. Ἡμεῖς δέ, κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος «ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστόν Ἰησοῦν, εἰς τόν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν ... εἰ δέ ἀπεθάνομεν σύν Χριστῷ πιστεύομεν ὅτι καί συζήσωμεν Αὐτῷ», (Ρωμ. 6,3 / 6,8). «Καί ἡμεῖς ὀφείλομεν ὑπέρ τῶν ἀδελφῶν τάς ψυχάς τιθέναι», (Α' Ἰωάν. 3,16), παραγγέλλει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ εὐαγγελιστής. Τοῦτο σημαίνει ὅτι τούς πραγματικούς χριστιανούς ἀναδεικνύουν εἰλικρινεῖς ἐκδηλώσεις στοργῆς καί συμπαθείας δι' ἔργων, κόπων καί θυσιῶν ἀνιδιοτελοῦς ἀγάπης. Τοιοῦτοτρόπως, ἀδελφοί μου, ὡς κηρύττει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ θεολόγος: «Χριστόν ἐπισκεψώμεθα, Χριστόν θεραπεύσωμεν, Χριστόν θρέψωμεν, Χριστόν ἐνδύσωμεν, Χριστόν συναγάγωμεν, Χριστόν τιμήσωμεν... Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔλεον θέλει καί οὐ θυσίαν, ὁ πάντων Δεσπότης καί ὑπέρ μυριάδας ἁρνῶν πiónων / παχέων ἢ εὐσπλαγχνία, ταύτην εἰσφέρωμεν Αὐτῷ διά τῶν δεομένων (=πτωχῶν), καί χαμαί σήμερον ἐρριμένων, ἵνα, ὅταν ἐνθέδεν ἀπαλλαγῶμεν, δέξωνται ἡμᾶς εἰς τάς αἰωνίους σκηνάς, ἐν αὐτῷ Χριστῷ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν· ἢ ἡ δόξα εἰς τούς αἰῶνας.

Μετά δέ τοῦ ὑμνωδοῦ εἵπωμεν: «Τήν ὥραν τῆς ἐτάσεως, καί τῆς φρικτῆς ἐλεύσεως τοῦ φιλανθρώπου Δεσπότη, κατανοῶν ὅλως τρέμω, καί σκυθρωπάζων κράζω σοι· Κριτά μου δικαιοτάτε, καί μόνε πολυέλεε, μετανοοῦντά με δέξαι, τῆς θεοτόκου πρεσβείαις. Ἀμήν».

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν, ἡ καλῶς συντηροῦσα καί περιποιουμένη τήν Μονήν, Καθηγουμένη ὀσιωτάτη μοναχή Παῖσῖα ἐδεξιώθη ἐν λιτῇ δεξιώσει τόν Μακαριώτατον καί τήν μικράν Συνοδείαν Αὐτοῦ.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας